

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑ

Ο ΤΑΝ! πέθανε ο Μπουά, μού εξήγησε μία μέρα ο Βαντε-ραγκ, μ' έστειλαν άγγαρεία στο νοσοκομείο, μαζί με τον έπιλοχία, «νά βεβαιώσω την ταυτότητα του νεκρού», γιατί είμαστε από το ίδιο χωριό, είχαμε γεννηθή τον ίδιο μήνα και καθόμαστε πόρτα με πόρτα, νά, από δω ίσαμε εκεί, στην αποθήκη. Γραθήξαμε λοιπόν άμέσως, ο έπιλοχίας και έγω και φτάσαμε στο νοσοκομείο, όπου τεμπέλιαζαν όλοι οί μάγκες του λόχου, ο Φαές, ο Λαγπράπ, ο Βεργκισόν κι' ένα σωρό άλλοι. νΕ, ναι, όλοι τους καθόντουσαν στον ήλιο και κάπνιζαν την πίπα τους, με καινούργιους μανδύες και με πολιτικά πανταλόνια, σαν νοικοκύρηδες. "Ας εϊνε... Έμεις, περάσαμε από έδω, βγήκαμε από εκεί και στο τέλος φτάσαμε σε μία κρύα κάμαρη. Θεούλη μου, τί ήταν εκεί μέσα! Σ' έπιανε σύγκρου από την πρώτη στιγμή...

Ο έπιλοχίας ωστόσο έβγαλε το πληήκιό του.

— Χαίρετε, κυρίες και κύριοι, έκανε, γιατί ήταν εκεί μέσα ο νοσοκόμος κ' η αδελφή.

— Μπα! Καλώς τον κύρ έπιλοχία! έκανε ο νοσοκόμος. Πώς από δω τέτοια ώρα;

— "Ηρθαμε για δουλειά' του εξήγησε ο έπιλοχίας. Αυτός έδω ο φαντάρος κι' έγω ήρθαμε νά βεβαιώσουμε αν πέθανε ο Μπουά ή κανείς άλλος... Δέν είδοποιήσατε πως πέθανε από μηνιγγίτιδα ο Μπουά ;

— "Ακριβώς ! έκανε ο νοσοκόμος. "Ορίστε, νάτος ο Μπουά...

Τόν είχαν θάλει κιόλας στην κάσσα. Μία παληόκασσα, με τέσσερες σανίδες κι' ένα σκέπασμα. Αυτό ήταν όλο! Φτήνεια και ταχύτης! Έτσι εϊνε... Τί νά γίνη; "Ο νοσοκόμος λοιπόν σήκωσε το καπάκι, τράβηξε το σάβανο και έφερε κοντά το κερί.

— Χά! χά! έκανε ο έπιλοχίας. Νάτος ο άσικης μας ! Έμπρός, έμπρός Εϊνε έν τάξει! Μπορείτε νά θάλετε το καπάκι στη θέσι του.

Έγω τότε πήγα κοντά κι' έρριξε μία ματιά. Μπα! Δέν ήταν ο Μπουά!

"Αρχισα λοιπόν νά φωνάζω. Και με το δίκηο μου, έ;

— Σταθήτε, έκανα, μη θιάζεστε! Αυτό το κεφάλι δέν εϊνε του Μπουά!

— Πώς; Παραξενεύτηκε ο έπιλοχίας. Δέν εϊνε το κεφάλι του Μπουά;

— "Οχι, του άπάντησα, δέν εϊνε του Μπουά!

— Πάει, τρελλάθηκες κακομοίρη! έκανε ο έπιλοχίας. Εϊσαι πιομένος ;

— Έγω; "Αστείο πράγμα! του άπάντησα. Δέν γνωρίζω τώρα το φίλο μου. Μαζύ μεγαλώσαμε...

— Δέν εϊνε λόγος αυτός, έκανε αυστηρά ο έπιλοχίας. Σου λέω πως αυτό εϊνε το κεφάλι του Μπουά!

— "Οχι! του άπάντησα.

— Ναι! φώναξε εκείνος.

— Σας λέω όχι !

— Σου λέω ναι !

— "Οχι! Κύρ έπιλοχία, θά με σκάσης!...

Μά που ν' άκούση τίποτα.

— Θά σε κύψω μέσα! "Αγρίεψε στο τέλος.

"Εκείνη τή στιγμή όμως μπήκε στη μέση ο νοσοκόμος.

— Για σταθήτε, έκανε. Μπορεί νάχη δίκηο ο φαντάρος. Σήμερα, πέθαναν τρεις, ο Μπουά, ένας ίππέας κι' ένας δεκανέας του πυροβολικού. "Επειδή λοιπόν οί γιατροί τούς έκοψαν τά κεφάλια για νά κάνουν πειράματα, μπορεί νά εγινε κανένα λάθος. Μπορεί νά θάλανε στο Μπουά το κεφάλι του δεκανέα, στο δεκανέα το κεφάλι του ίππέα και στον ίππέα το κεφάλι του Μπουά...

"Ο έπιλοχίας τότε άναψε ξαφνικά από το θυμό του.

— Ναισκε ! φώναξε. Τά έμλεξαν οί έρίφηδες! Αυτό δέν εϊνε το κεφάλι του Μπουά! Εϊνε όλοφάνερο! Δέν εϊνε το κεφάλι του!

"Έκανε, βλέπεις, τώρα τον έξυπνο. Μά, άς εϊνε. "Ο νοσοκόμος πήρε το κεφάλι του Μπουά και γλύστρησε στη διπλανή κάμαρη. Έγω τότε εϊπα στον έπιλοχία.

— Δουλειά νά σου πετύχη κι' αυτή!... Δέν εϊσαι θέβαιος ούτε για το κεφάλι σου, όταν τά τινάξης!...

Κι' αλήθεια, ήταν νά χτυπιέσαι κάτω από τη λύσσα σου. Μά, νά, έτσι εϊνε. Δέν μπορεί νά γίνη άλλοιώς. "Ο νοσοκόμος λοιπόν ξαναγύρισε και κόλλησε ένα άλλο κεφάλι στον λαιμό του δύστυχου Μπουά. "Ο έπιλοχίας, μόλις το είδε, άρχισε πάλι τις φωνές:

— "Ε, νά, αυτή τή φορά μάλιστα! Φαίνεται καθαρά!... Αυτό εϊνε το κεφάλι του Μπουά!

Έγω πήγα πάλι κοντά, έρριξα μία ματιά κι' έφτυσα καταγής με περιφρόνησι.

— Παίζουμε τις κουμπάρες! έκανα. Ούτε αυτό εϊνε το κεφάλι του Μπουά:

"Ο έπιλοχίας τότε εγινε έξω φρενών.

— Πήγαινε στο διάβολο! μου φώναξε κατακόκκινος από το θυμό του. Μήπως σου πέρασε ή ιδέα πως θά κοιμηθούμε έδω πέρα; Φτάνει πειά αυτή ή ιστορία με το κεφάλι του Μπουά! Έμπρός, κανονική μεταβολή! Θά κοιμηθής στο πειθαρχείο, άπόψε!..

— Μά, άφου δέν εϊνε αυτό το κεφάλι του Μπουά; έκανα με πείσμα.

— Πώς; δέν εϊνε του Μπουά ούρλιαξε αυτός. Δέν το γνωρίζεις, γιατί έχει γένεια, μά εϊνε όλοφάνερο πως εϊνε το δικό του το κεφάλι!...

— "Ακουσε, κύρ έπιλοχία, έκανα τότε. Θά σου πω κάτι. "Ο Μπουά, είχε μία έληά πίσω από το δεξι αυτί. Για νά δούμε αν τήν έχη...

— Πάει καλά! γκρινιάζε ο έπιλοχίας. Δές αν εϊνε στη θέσι της ή έληά. Σε είδοποιώ όμως πως αν εϊνε εκεί πέρα, θα σε κάμω μέσα σε δέκα μέρες. Κατάλαβες ;

Έγω δέν άλλαξα γνώμη. Κύτταξα πίσω από το ένα αυτί, ύστερ' από τ' άλλο, μά πουθενά δέν βρήκα ούτε ίχνος της έληάς. Γύρισα λοιπόν και κύτταξα τον έπιλοχία μ' ένα θριαμβευτικό ύφος. "Εκείνος τότε φούσκωσε σαν παγώνι, κύτταξε από πάνω μέχρι κάτω τον νοσοκόμο κι' άρχισε νά ούρλιαζε πως οί φαντάροι δέν ήταν άρνια για σφάξιμο και πως κανείς, ούτε ο πάπας δέν μπορούσε νά παίξη έτσι με τά κομμένα κεφάλια τους.

"Ο νοσοκόμος, σαστισμένος, πήρε πάλι το κεφάλι του Μπουά που δέν ήταν του Μπουά, γλύστρησε στη διπλανή κάμαρη και ξαναγύρισε σε λίγο μ' ένα άλλο κεφάλι. "Ο έπιλοχίας, μόλις το είδε, έβαλε άμέσως τις φωνές:

— Δέν εϊνε το κεφάλι του Μπουά!... Δέν εϊνε το κεφάλι του!...

"Ο νοσοκόμος όμως είχε θαρεθή πειά τις θλακειές του.

— Πώς ! ξεφώνισε. Λέτε πως δέν εϊνε ούτε αυτό το κεφάλι του Μπουά ; Σας συλλυπούμαι ! Νά μάθετε καλύτερα τους φαντάρους σας κ' ύστερα νά έρχεσθε δω πέρα νά φωνάζετε! "Ορίστε μας! Έδω εϊνε νοσοκομείο!... Δέν εϊνε καπηλειό !...

Μά ο έπιλοχίας δέν υποχωρούσε.

— Στο διάβολο όλοι σας! "Αγρίεψε. Νοσοκόμο, εϊσαι ένα γαϊδούρι ! "Όταν σου λέω πως αυτό δέν εϊνε το κεφάλι του Μπουά, θά πη πως δέν εϊνε το κεφάλι του Μπουά! Κατάλαβες ;

Κι' όλα αυτά, για νά μη παραδεχτή την αλήθεια. Εύτυχώς όμως

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

"Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», το μυθιστόρημα του μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ το όποιον έκυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα έν "Αγγλία και εγινε άνάρπαστο. Το μυθιστόρημα που έσημείωσε την μεγαλύτεραν έπιτυχίαν έξ όλων των μυθιστορημάτων που έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην "Ελλάδα, ή διεύθυνσις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», για νά ευχαριστήση όλους τούς άναγνώστας και των δύο Περιοδικών άπεφάσισε νά το προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 αντί των 30 δραχμών που τιμάται.

"Όσοι έκ των άναγνωστών μας προσκομίζουν τά δελτία των και λαμβάνουν τας μηνιαίας εκδόσεις μας μπορούν νά ζητούν από τά Πρακτορεία των "Εφημερίδων και από τά γραφεία μας και τον «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΑΛΔΡΙΤΖ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΕΙΧΕ περάσει πειά τὸ μεσημέρι. Τὸ ρεστωρὰν εἶχε σχεδὸν ἀδειάσει. Ἡ Σάλλυ Τζέιλφορντ, κι' ὁ Σάργ Δούδλεϋ, ἂν καὶ εἶχαν ἀποφάσει ἀπὸ ὥρα, ἐξακολουθοῦσαν ὥστόσο νὰ κάθωνται ἀκόμα στὸ παρὰμερὸ τραπέζι των. Δὲν τοὺς ἔκανε ἡ καρδιά νὰ φωνάξουν τὸ λογαριασμὸ καὶ νὰ φύγουν...

Ἄν ἔφευγαν — ἡ Σάλλυ γιὰ τὸ καπελλάδικο ὅπου ἐργαζόταν, κι' ὁ Σάργ γιὰ τὴν Τράπεζα ὅπου ἦταν ὑπάλληλος — θὰ ξαναβλεπόντουσαν πάλι, μονάχα ἀργά κατὰ τὸ βράδυ. Κι' ὅσο τὸ σκεπτόταν αὐτὸ ὁ Σάργ, τόσο δὲν τοῦκανε ἡ καρδιά νὰ χωριστῇ τὴ Σάλλυ του καὶ νὰ φύγῃ...

Δυὸ μῆνες τώρα, ἀγαπιόντουσαν, ἀλλὰ κι' ὁ καθένας τοὺς κατὰ τὸν δικὸ του τρόπο: Ὁ Σάργ, κάπως ρομαντικὸς, μὲ παράφρονας ἐνθουσιασμὸς τῆς στιγμῆς, κι' ἄστατος κατόπιν, εἶχε «τσιμπηθῆ» τὴν ἀσυνήθιστα καὶ γερά, ἀπ' τὰ ξανθὰ κάλλη τῆς Σάλλυ. Κι' ἡ Σάλλυ, ξέροντας τὸν εὐκολομετάβολο χαρακτῆρα τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν συμπαθοῦσε βέβαια πολὺ κι' ἐκείνη, μὰ ἦταν καὶ πολὺ ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί του, ὅσες φρογὲς δὲν τὸν εἰρωνεύονταν...

— Λοιπὸν, τί λές Σάργ;... Ἐσκινάμε; εἶπε τέλος ἡ Σάλλυ.
— Τόσο πολὺ διάζεσαι νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὰ καπέλλα σου; τῆς ἀπάντησε παραπονετικὰ ὁ Σάργ. Δὲν σοὺ κάνει εὐχαρίστησι, ἡ συντροφιά μου;

— Χαχαχά! ἔκανε ἡ Σάλλυ μὲ τὸ κρυστάλλινο γέλιο της, κοινῶντας τὸ χρυσόμαλλο κεφάλι της καὶ λυγίζοντας τὸ λεπτὸ, γεμάτο ἀπὸ ζωὴ καὶ ψυχῇ, κορμί της.

Ὁ Σάργ ἐνοήσθη νὰ τὸν κεντοῦν ἀπειρες βελόνες πείσματος, δυσανεκτικῆς, κι' ἐκνευρισμοῦ. Τόσο ἐπιπολαία, λοιπὸν, ἦταν ἡ ἀγαπημένη του; Αὐτὸς νὰ τὴ λαχταρᾷ κι' ἐκείνη νὰ τὸν κοροϊδεύῃ καὶ νὰ προτιμᾷ τὸ καπελλάδικό της ἀπ' τὴ συντροφιά του;

— Δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε κρύβοντας τὸν θυμὸ του, γιὰ νὰ τὴν καλοπιᾷ. Πόσο διάζομαι νὰ γίνωμαι ἕνα ταίρι, ἀγαπημένο κι' εὐτυχημένο.

— Γιὰ νὰ πάρουμε τὸ διαζύγιό μας, δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπ' τὸν γάμο μας; τὸν διεξέφε σαρκαστικὰ ἡ Σάλλυ.

Καὶ παίρνοντας ἀμέσως ὕψος σοβαροῦ, προσέθεσε:

— Καίμενε Σάργ, δὲν φημιζεσαι καθόλου γιὰ τὴ σταθερότητα τῶν αἰσθημάτων σου!... Ἡ καρδιά σου εἶνε τόσο σταθερὴ στὴν ἀγάπη, ὅσο τὸ χιόνι στὴ φλογερὴ λιακάδα!

Ὁ Σάργ δάγκασε τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ μὴ βλασημῆ. Εἶχε «πικαριστῆ» στὰ γερά τώρα. Κι' ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του γιὰ τὸ λογαριασμὸ, λέγοντας ξερά:

— Πᾶμε νὰ φύγοιμε !... Δὲν εἶνε νὰ μιλήσῃ κανένας μαζί σου, στὰ σοβαρά...

— Ἄς καθήσουμε λιγάκι ἀκόμα, καλέ μου Σάργ! ἀπάντησε παρακλητικὰ ἡ Σάλλυ, παίρνοντας τρυφερὸ καὶ περιπαθῆς ὕψος.

Ὁ Σάργ ὁ δύστιχος λαχτάρησε.

— Τὴν ἀδικῶ! σκέφτηκε μὲ ἀγαλλίασι. Μὲ ἀγαπάει ἡ μικρούλα μου, μὰ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸ δείξη, ἀπὸ τσακινιά της!

Καὶ σὰν ἄνδρας, σὰν ἀτόρρωτος κι' αἰώνιος ἄνδρας, μοιρομύρισε μὲ-

ποὺ ἦταν στὴ θέσι της ἡ ἑλθά.

— Στάσου, κύρ ἐπιλοχία, ἔκανα, μὴ φωνάξεις ἄδικα. Δὲς καλύτερα ἂν εἶνε πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί του ἡ ἑλθά...

Ὁ ἐπιλοχίας τώρα τὴν ἔπαθε.

— Βρὲ, γιὰ κύττα! ἔκανε. Ἐχει δίκη: Ἐμπρός, λοιπὸν! Εἴμαστε ὅλοι ἐν τάξει! Χαίρετε, κυρίες καὶ κύριοι!...

Καὶ βγήκαμε ἀπ' τὸ νεκροτομεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεῖα τοῦ Μπουᾶ. Πρώτης τάξεως κηδεῖα! Ὅλος ὁ λόχος ἦταν παρών! Κι' ὁ ἀντισυνταγματάρχης παρὼν κι' αὐτός. Μπράβο! Ἦταν, μὰ τὰ πράσα, πολὺ ὡμορφα! Μὰ, ὅσο συλλογίζε-

ται κανεὶς πὼς μποροῦσε νὰ τὴν πάθῃ ὁ Μπουᾶ, τὸν πιάνει σύγκρυστος. Γιὰ φαντάσου, ἐδῶ πού τὰ λέμε! Μποροῦσε νὰ θάψουν τὸν Μπουᾶ μ' ἕνα ἄλλο κεφάλι! Βρὲ, μυστήρια!... Καὶ τότε; Τί θὰ γινόταν ὁ ἄνθρωπος στὸν ἄλλον κόσμον χωρὶς κεφάλι;

Θὰ τοῦ ἔλεγε ὁ Θεός:
— Βρὲ, κανάγια, ποῦνε τὸ κεφάλι σου;

Καὶ θὰ τοῦδινε μιὰ κλωτσιὰ στὰ μαλακά καὶ θὰ τὸν σφεντόνιζε στὴν Κόλασι!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

σα του μὲ ἐγωισμό κι' αὐτοϊκανοποίησι:
"Ἔτσι εἶν' ὅλες ἡ γυναῖκες !...
Καὶ ικανοποιημένος ξανάβαλε τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του. Θὰ πληρώνε ἀργότερα, γιὰ τὴ Σάλλυ του τὸν λάτρευε καὶ δὲν διαζόταν νὰ χωριστοῦν...

Τὴν κυττοῦσε λοιπὸν τώρα, μὲ τρυφερότητα. Μὰ ἔξαφνα πρόσεξε ὅτι ἡ Σάλλυ του, ἀντὶ νὰ τὸν κυττᾷ μὲ λατρεία, δὲν τὸν κυττοῦσε καθόλου!

Κυττοῦσε, ἀντίθετα, μὲ προκλητικὴ τσακινιά καὶ μὲ χαμόγελο γεμάτο ἀπὸ ὑποσχέσεις, κά π ο ι ο ν ἄ λ λ ο ν, ἐκεῖ κοντὰ, σ' ἕνα τραπέζι λίγο πὺδ πέρα ἀπ' τὸ δικὸ τους!

Καὶ πρόσεξε ἀκόμα ὁ Σάργ ὅτι κι' ὁ ἄλλος κυττοῦσε — μὲ τὴν ἴδια προκλητικότητα καὶ μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα — τὴ λατρευτῇ κι' ἄστατῇ Σάλλυ του!

Ἀμέσως φρόναξε ἀπ' τὸ κακὸ του. Κιτρινίσθη ἀπ' τὴ ζηλοτυπία του. Καὶ θέλοντας νὰ ξεκαθαρίσῃ πρώτα τὴ θέσι του μὲ τὴν ὑπερφιλάρεση Σάλλυ, ἀποτράβηξε τὸ βλοσυρὸ του βλέμμα ἀπ' τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνον, τὸ κάρφωσε ἔξω φρενῶν στὰ μᾶτια της, καὶ τῆς εἶπε μὲ τραχύτητα:

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γελοῖος μὲ τὸν ὁποῖο ἀλληλοκυττάζεστε τόσο ἀδιάντροπα;

— Ὁχι ἐὰ! ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ Σάλλυ. Δὲν εἶνε καθόλου γελοῖος, αὐτὸς ὁ νέος... Ἐγὼ τὸν βρίσκω, ἴσα - ἴσα πολὺ πξέντελμαν, πολὺ κομψὸν καὶ μὲ μιὰ ἀρρενωπὴ καλλονὴ στὸ ὑπερήφανο πρόσωπό του!... Δὲν...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι εἶνε γελοῖος! οὐρλιασε ἔξω φρενῶν, ἀπὸ ζηλοτυπία κι' ἀπὸ πείσμα ὁ Σάργ.

"Ἐνας βήχας ξερός κι' ἀπειλητικὸς, ἀκούστηκε τότε πλάι του. Ὁ Σάργ πετάχτηκε ὀρθὸς κι' ἀντίκρισε τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνον κι' ἀθλητικὸ νέο, νάρχεται σιγά - σιγά καὶ προκλητικὰ ἐναντίον του, μὲ σφιγμένες γροθιὲς καὶ μὲ ἥρεμη ἀλλὰ στυγρὴ φυσιογνωμία!

— Συγγνώμη, δεσποινίς! ἔκανε μὲ ψυχρὴ εὐγένεια ὁ ἄγνωστος, στρέφοντας λίγο στὴν ἐπίσης ὀρθία τώρα — καὶ τρομαγμένη ἀπ' τὸ ἀπρόοπτο — Σάλλυ. Λέγομαι Τζὼν Κίμπαλλ, ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ... Καὶ σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δώσω ἕνα μάθημα κοινωνικῆς ἀβρότητας, ἀλλὰ καὶ πυγμαχίας συγχρόνως, στὸν ἀρκετὰ φλύαρο κι' ἀπερίσκεπτο συνοδό σας!

Ἀπερίγραπτη εἰρωνεία κρυβόταν στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κίμπαλλ. Ἡ Σάλλυ, ἄφωνη, χλωμὴ ἀπὸ φόβο, δὲν μποροῦσε ὥστόσο νὰ κρύψῃ τὸν ἄθελο θαυμασμὸ, πού τῆς ἐνέπνεε ἡ ψυχρὴ κι' ἀνδρική ἀποφασιστικότης τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο — πρὸ ὀλίγου — τόσο ἀσύνετα εἶχε φλερτάρει...

Τὰ γόνατα τοῦ νεαροῦ Σάργ εἶχαν λυγίσει ἀπὸ κρυφὴ τρομάρα... Ἐνοήσθη, πὼς δὲν θὰ «τάβγαζε πέρα» μὲ τὸν ψηλόκορμον καὶ στιβαρὸ ἀξιωματικὸ... Ἐνοήσθη, πὼς θὰ γινόταν ὁ ἴδιος γελοῖος.

Κι' ἐνοήσθη... ἐνοήσθη ἀκόμα... ὅτι θάχανε γιὰ πάντα, ὀριστικά, τὴ Σάλλυ του, ἂν... ἂν ἔβγαυε νικημένος καὶ γελοιοποιημένος ἀπ' τὴ σύρραξι αὐτή!

Ἡ σκέψι τοῦ χαμοῦ τῆς Σάλλυ του, μαστίγωσε τὰ μοιδιασμένα νεύρα του, καὶ φύσησε κουράγιο στὴν ξελιγωμένη ψυχὴ του... Ἐνα δευτερόλεπτο δισταγμοῦ ἀκόμα, κι' ἡ φουερὲς σφιγμένες γροθιὲς τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τὸν ξάλλωναν στὸ πάτωμα λιπόθυμον κάτω.

Μὲ κίνησι ἀστραπιαία τοῦ χεριοῦ του, ἄρπαξε τὸ μισογεμάτο βαρὺ μπουκαλί τοῦ κρασιοῦ, ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι:

— Πῶσιπ! ἀντήχησε ὑπόκοφα μὰ φοβερὴ γροθιά τοῦ Κίμπαλλ, στὸ πλευρὸ τοῦ Σάργ.

Ὁ Σάργ κέρωσε σὰν πεθαμμένος, ἀπὸ τὸν πόνο... Κλονίστηκε... Μὰ δάγκασε τὰ χεῖλη του ἄγρια, ἀνέμισε ψηλὰ τὸ βαρὺ μπουκαλί καί...

— Γεράτ! θρυμματίστηκε σὲ χίλια κομμάτια ἐκεῖνο, καθὼς συγκρούστηκε βίαια μὲ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Κίμπαλλ...

Ἡ φωνὴ τῆς Σάλλυ καὶ τὰ τρεξίματα τῶν γκαρσονιῶν, δημιουργήσαν μιὰ φασαρία δαιμονισμένη... Φάνηκαν δυὸ ἀστριφάλακες, τρεχάτοι... Ὁ ἕνας ὠδήγησε στὸ τιμῆμα τὸν ὀρθιο κι' ὄχρὸ Σάργ... Ὁ ἄλλος ὠδήγησε στὸ πλησιέστερο φαρομακεῖο, τὸν λιπόθυμο Κίμπαλλ...

Κι' ἡ Σάλλυ;... Ποῖον ἀκολούθησε, ἡ Σάλλυ;... Ποιὸς εἶχε κερδίσει ὀριστικά τὴν καρδιά της;... Ἡ Σάλλυ συντράφεψε ὡς τὸ τυμῆμα, τὸν ὀρθιο... Σάργ!